

„Смирено моля Всевишного да дарува намъ одолѣние надъ враговетѣ на християнството и да проведи свисше благословението Си на правото дѣло.

Александръ.*

На 15 юний 1877 година на побѣдоноснитѣ руски войски, прѣдстоеше прѣминаването на Дунава при Свищовъ, Царьтъ вече бѣ пристигналъ въ малкия ромънски градецъ Зимничъ, съ цѣль да мине заедно съ войскитѣ си на желаемия български брѣгъ. Прѣминаването на Дунава е единъ отъ най-великитѣ подвизи на славната руска армия. Въ самото още начало на войната е било обърнато особено внимание върху избора на подходяще мѣсто за овладяване дѣснага брѣгъ на Дунава. И най-послѣ е билъ избранъ града Свищовъ за мѣсто прѣминуване на рускитѣ войски. Тоя изборъ се е държалъ въ най-строгъ секретъ почти до надвечерието на прѣминаването—15 юний. Въ тоя паметенъ день Великиятъ Князь Николай Николаевичъ Главнокомандующъ открилъ своя планъ на Царя, на командира на 8 армейски корпусъ, генералъ Радецки, на началника на 14 пѣхотна дивизия, генералъ Драгомировъ и на началника на гвардейската кавалерия генералъ Скобелевъ и съ тѣхното мжжествено съдѣйствие се пристѣпи къмъ самото прѣминаване отъ рускитѣ войски на Дунава. Тѣмко слѣдъ полунощъ първиятъ ешалонъ, съставенъ отъ частитѣ—12 роты на 55 Волински и 54 Мински полкове, 60 души казацы и 8 планински топа — натоварени на грамадни, специално за тая цѣль построени лодки и понтони, подъ командата на генералъ майоръ Иолшинъ, се отдѣлятъ отъ ромънския брѣгъ и насочватъ своето движение на право къмъ Текиръ-Дере по-долу отъ града Свищовъ. Но тъмната нощъ, силното течение на рѣката